

Consell Comarcal
del Ripollès

XX PREMIS LITERARIS INFANTILS I JUVENILS JOAN TRIADÚ

PREMIATS/DES 2011

CATEGORIA	PREMI	Núm.	PREMIAT/-DA	ESCOLA	TÍTOL	CURS
A- POESIA	1r	PA-911	ÍRIA COMPARADA MARTINEZ	ESCOLA VEDRUNA - RIPOLL	TIO DE NADAL	3r
A- POESIA	2n	PA-206	MARC VIÑAS ROSET	ESCOLA PIRINEU - CAMPDEVANOL	LA BRUIXA MADUIXA	3r
A- POESIA	3r	PA-611	MARIA POU FREIXA	ESCOLA SALESIANA - RIPOLL	LA MEVA AMIGA	4t
A- PROSA	1r	NA913	NÚRIA BOSCH MASIP	ESCOLA VEDRUNA - RIPOLL	L'ORENETA I EL PIT ROIG	4t
A- PROSA	2n	NA-3002	GERARD PLANELLA MONGE	IE SANT JOAN DE LES ABADESES	L'MANT DE LA NEVERA	4t
A- PROSA	3r	NA-501	LAIÀ CALDERA I DOMÈNECH	ESCOLA TOMAS RAGUER - RIPOLL	ON SÓC? DIU LA MARIA	3r
B- POESIA	1r	PB-204	ORIOL GUILLAMET ARMENGOL	ESCOLA PIRINEU - CAMPDEVANOL	EL YENT	6é
B- POESIA	2n	PB-307	ROSER MARCER TUNEU	ESCOLA DOCTOR ROBERT - CAMPRDON	EL MÓN REAL	6é
B- POESIA	3r	PB-704	MARIA PRAT COLOMER	ESCOLA MARE DE DEU DE NÚRIA - RIBES DE FRESER	EL TEMPS	5é
B- PROSA	1r	NB-304	ROSER MARCER TUNEU	ESCOLA DOCTOR ROBERT - CAMPRDON	SÍ, SÓC DE POBLE	6é
B- PROSA	2n	NB-202	MARTÍ CALZADA MUNTANER	ESCOLA PIRINEU - CAMPDEVANOL	EL MEU AMIC	6é
B- PROSA	3r	NB-4001	LIAM PEWTON FERRER	ESCOLA DE VALFOGONA DE RIPOLLÈS	LA GUERRA	6é
C- POESIA	1r	PC-803	JOAN BALLESTERS LAZARO	SI GERMAN VILA RIERA - CAMPRDON	EL YENT	2n ESO
C- POESIA	2n	PC-802	JULIA PALOS VILA	SI GERMAN VILA RIERA - CAMPRDON	CONTRADICCIONS	2n ESO
C- POESIA	3r	PC-107	ANNA VIDAL I GONZALEZ	INSTITUT ABAT OLIBA - RIPOLL	SENTO...	1r ESO
C- PROSA	1r	NC-805	MAR PLANELLA BLANCH	SI GERMAN VILA RIERA - CAMPRDON	UN DIA ESPECIAL	2n ESO
C- PROSA	2n	NC-9001	JANA RODRIGUEZ I FOZ	SI JOAN TRIADÚ - RIBES DE FRESER	AMOR IMPOSSIBLE	2n ESO
C- PROSA	3r	NC-3006	ARNAU ORTIZ MARTÍ	IE SANT JOAN DE LES ABADESES	EN BUSCA DEL COMTE ARNAU	1r ESO
D- POESIA	1r	PD-103	TANIT SANMARTIN I ROIG	INSTITUT ABAT OLIBA - RIPOLL	NEU	1r BATX
D- POESIA	2n	PD-902	ALBA BOSSOMS MESA	ESCOLA VEDRUNA - RIPOLL	EBRI DEL TEU RECORD	4t ESO
D- POESIA	3r	PD-101	ALBA GARCIA I PINILLA	INSTITUT ABAT OLIBA - RIPOLL	LA LLUNA	3r ESO
D- PROSA	1r	ND-105	CARLA CASTILLO I OLIVEDA	INSTITUT ABAT OLIBA - RIPOLL	AQUELL ARBRE, L'ARBRE, EL MEU ARBRE	4t ESO
D- PROSA	2n	ND-810	LIUC SERRA PLANA	SI GERMAN VILA RIERA - CAMPRDON	LA LLUM DE SALARÇA	4t ESO
D- PROSA	3r	ND-106	NÚRIA IBÁÑEZ I RESPLANDIS	INSTITUT ABAT OLIBA - RIPOLL	EL VALOR DE 9.568 ANIMES	1r BATX
PREMI ESPECIAL		PE-2005	RUBEN GAMARRA	EE RAMON SURINACH - RIPOLL	EL MEU PAÍS	
		PE-2004	LAURA MARQUEZ REBOLLO	EE RAMON SURINACH - RIPOLL	L SCOTT	
		NE-2001	MOISES MORENO	EE RAMON SURINACH - RIPOLL	EL POL TROBA UN AMIC A L'ESCOLA	
		NE-2002	NAEL SINTES FRAILE	EE RAMON SURINACH - RIPOLL	UNA HISTORIA DE DOFINS	

1R PREMI
CATEGORIA A
POESIA

TIÓ DE NADAL

Tió de Nadal,
que ens donaràs un regal?

Uns quants torrons,
o uns pocs pinyons.

Vi blanc de primera!
O caldo amb cullera.

Perquè estiguis calentó
com el Redemptor,
una manteta plena d'escalfor.

Íria Comparada Martínez
8 anys
3r curs de Primària
Escola Vedruna Ripoll
Ripoll

2N PREMI
CATEGORIA A
POESIA

Marc Viñas Roset
8 anys
3r de Primària
Escola Pirineu
Campdevàrol

LA BRUIXA MADUIXA

Hi ha una bruixa
que té cara de maduixa
i el seu mussol
sap tocar el flabiol.

La bruixa té un nas esgarrifós,
un nas llarg, corbat i horrorós,
a més hi té una berrugota
que no l'afavoreix gota.
A la boca només li queden dues dentotes
i li'n surten unes paraulotes
tan rares
que fan posar males cares.
Ai, bruixota amb cara de maduixa,
ai bruixota Poruixa!

3R PREMI
CATEGORIA A
POESIA

La meva amiga

Jo tinc una amiga que és molt honrada
es diu Mar i és molt trempada.
La Mar té moltes qualitats
una d'elles és l'esportivitat.

Quan ploro ella em consola
i així no em sento sola.
Quan estic amb ella sóc molt feliç,
és dolça com un pastís.

Tenir una amiga és una cosa molt joiosa
i per a mi molt valuosa,
no la canviaria per res
Tinc una amiga, no vull res més.

Nom: Maria pou Freixa.

9anys

4rt de primària.

Escola Salesiana.

Població: Ripoll.

Teléfono: 972703475.

1R PREMI
CATEGORIA A
PROSA

L'ORENETA I EL PIT-ROIG (FAULA)

Hi havia una vegada una oreneta i un pit-roig. Resulta que l'oreneteta no sabia volar i havia de marxar cap al sud a passar l'hivern, només faltaven quinze dies per la marxa.

De sobte, va veure un pit-roig que tampoc sabia volar però que ho provava i ho tornava a provar.

L'oreneteta va començar a riure i li va dir:

- No cal que t'hi esforcis, a mi em passa igual, però quan sigui l'hora, ja n'aprendré.

El pit-roig no li va fer cas i ho va seguir provant... Van passar quinze dies i el pit-roig ja volava i l'oreneteta no i va haver de veure com les seves companyes marxaven i ella s'havia de quedar.

El pit-roig li va dir:

- Si haguessis entrenat i t'hi haguessis esforçat, això no t'hauria passat!

Núria Bosch Masip

9 anys

4t de primària

Escola Vedruna, Ripoll

L'IMANT DE LA NEVERA

Hi havia una vegada en una muntanya una pedra, una pedra que era del temps de la prehistòria.

Unes persones que fabriquen imants van agafar la pedra.

Al cap d'un any es posaren en veda un imants fets amb aquesta pedra. Així doncs l'imant era allà a la botiga. Un bon dia passa l'Aniol i li diu a la seva mare que vol aquell imant, entren a la botiga i diu la mare:

- Hola, bon dia. Que em pot dir quant val aquest imant?
- Aquest imant val 9,25€. Ha sortit d'una pedra de la prehistòria.
- A veure si el tinc, 9€, 20 cèntims, 4 cèntims,... uppps!!! Em falta un cèntim!. El vaig a buscar a casa.

L'Aniol estava preocupat perquè només quedava un imant d'aquells i darrera hi havia unes persones que també el volien.

L'Aniol va buscar dins la butxaca mentre la seva mare tancava el moneder i...

- El tinc!, va cridar l'Aniol. Tinc el cèntim! L'Aniol saltava content.

Quan van ser a casa, l'Aniol va posar l'imant a la nevera.

A l'hora d'anar a dormir l'Aniol tenia set i va obrir la nevera i molt fluix es va sentir:

- Hola Aniol.

L'Aniol va dir tot espantat:

- Qui ets?
- Sóc el teu imant, "Imantitus".
- Ah si? I com és que parles?
- No només sé parlar, sé fer moltes coses!!
- Quines?
- Moltes! Te les ensenyo demà i ara bona nit.
- Bona nit!

L'endemà l'Aniol es pensava que era un somni, però per comprovar-ho va anar a la nevera i va dir:

- Hola Imantitus.
- Hola Aniol.

L'Aniol va quedar de pedra.

- Imantitus.
- Què?
- He d'estendre un munt de roba, m'ajudes?
- Clar!, va anem-hi.
- Zzzzzzz... va sortir volant l'Imantitus.
- Bé, aquí hi ha tota aquesta roba.
- Pffff... he vist coses pitjors! Va tu em dones les pinces i jo estenc.

També el va ajudar a fer moltíssimes coses més: a estudiar, pintar, recollir,...

La nit del dia 25 d'octubre a casa de l'Aniol van entrar un lladres i van robar, fins i tot es van endur l'imant.

Quan es van despertar al matí, van veure que l'Imantitus no era a la nevera, havia desaparegut i l'Aniol va començar a plorar. Pensava que no podia ser veritat, que el seu imant no podia desaparèixer, que s'hauria d'haver defensat.

Va decidir sortir a buscar-lo.

L'Aniol va buscar i buscar. Pel bosc, la plaça, la muntanya... fins que el va trobar al fons d'un llac. Ell s'hi va tirar per recuperar-lo, però un cop el va tenir a

casa, estava rovellat, no xerrava, no volava, no s'enganxava a la nevera... tot i això l'havia trobat, ara el tornava a tenir a casa. El va netejar i el va guardar per sempre més, com un tresor.

Gerard Planella Monge- 9 anys
QUART- IE SANT JOAN DE LES ABADRESSSES
Sant Joan de les Abadesses

ON SÓC? DIU LA MARTA

Hi havia una vegada una nena que es deia Marta. A la Marta li encantava explorar, coneixia tots els racons del seu barri. El pare i la mare li deien que no anés molt lluny, que hi havia bruixes.

La Marta responia:

-No és veritat, no m'ho crec, ho dieu per espantar-me.

-Marta, és ben cert, has de vigilar.

-He sortit al carrer moltes vegades i no m'ha passat mai res. Us demostraré que aneu equivocats.

Va agafar una motxilla amb aigua, menjar, roba, sabates, un sac de dormir i una llanterna.

Sense cap por, va encaminar-se cap al bosc. S'anava trobant tot tipus d'animals: esquirols, sargantanes, ocells, ... Que bonic!

Quan va estar cansada de tant caminar, va buscar un bon lloc, es va posar dins del sac i, cap a dormir!

L'endemà es va despertar i no sabia on era. Es trobava en un lloc diferent, tot era de gelatina, havia dormit sobre una gelatina gegant!

La nena estava confusa però va mirar a la dreta i va veure una bruixa que estava fent un encanteri, s'hi va apropar i la bruixa li va tirar una empenta i va caure dins d'una olla. La Marta va passar per un forat blau i va arribar a un altre món on tot era de color blau, feia olor de roses i hi havia flors per molts llocs.

Va fer sis passes i va trobar un mur i dues fades guardianes. Li van demanar el nom i la van deixar passar. Darrera hi havia un palau enooorme i un poble. Tres guardianes li van preguntar què feia allà, ella els hi va explicar i la van deixar passar. Va haver de pujar cent escales per veure la reina. La reina coneixia tota la seva història i li va dir:

-Jo sé com ajudar-te.

-Com?

-Ves seguint les instruccions que et donaré. Primer hauràs d'ajudar a dos dracs petits a trobar els seus pares.

Hi havia tres camins: un vermell, un negre i l'altre blau.

-Dracs, quin triem, el vermell?

-No! És el color de la sang.

-El negre és un dels meus colors preferits.

-Noooo! És el color de la mort.

-Doncs, anirem pel blau.

D'acord, van dir els dos draguets alhora.

Caminant, caminant, van trobar un precipici.

-Com passem per aquí? Vosaltres podeu volar, però jo com ho puc fer?

-Mmmm! Tenim una idea. Quant peses?

-Ja sé per on aneu. No peso gaire.

La van agafar i la van portar fins l'altra banda.

-Gràcies, moltes gràcies, volar ha estat genial.

I van seguir caminant fins que van trobar un bassal enorme.

-A la maleta porto botes d'aigua, ens les posarem.

Xip, xap, xip, xap, ja està!

-Oh! Mireu quina muntanya tan alta!

La van haver d'escalar. Van veure que al cim hi havia uns altres dracs.

Eren els pares dels draguets. Estaven tan feliços!

La Marta va pensar en els seus pares i els va trobar molt a faltar. Els

dracs, agraïts per haver-los ajudat, li van concedir el desig que ella

volgués.

-Ja ho tinc clar, vull tornar amb els meus pares.

Va dir adéu a tots i, zaag! De cop i volta ja era a casa. Va anar corrent cap

als pares i els hi va fer una abraçada gegant.

-Pare, mare, teníeu raó, les bruixes existeixen de veritat. N'he trobat una i m'ha fet viure una història fantàstica. Seieu, que ara us l'explicaré.

Al país de la gelatina vaig topar amb una bruixa que em va tirar una empenta i ...

LAIA CALDERA i DOMÈNECH

8 anys

3r. de primària

Erudla TOMÀS RAGUER

RIPOLL

1R PREMI
CATEGORIA B
POESIA

El vent

Puc ser suau i prudent,
ésser ferotge i valent.
Quan vinc del sud sóc calorós,
quan vinc del nord més revoltós.

Tu no em veus però em trobes.
Jo et trobo i et sento.
Els cabells volen al meu compàs,
ràpid o lent, jo sóc EL VENT.

La mar brava em vol combatre,
l'enorme onada em vol menjar,
fort i coratjós jo em defenso,
ella poruga es torna a amagar.

Com balla l'arbre quan bufo!
Cap ací, cap ençà, no vull parar.
L'aligot ros espantat se'n va,
el pit roig tafaner torna a recer.

Els núvols esverats escombro el meu pas,
el blat complaent em segueix tímidament.
Aixeco la blanca neu que arriba arreu.
No puc parar sóc com un huracà.

No m' etiqueteu de boig i dolent.
Jo faig la meva feina, sóc complaent.
Els uns no em volen ni sentir,
els altres diuen moltes gràcies, sí!

ORIOU GUILLAMET ARMENGOL
11 ANYS, 6è ESCOLA PIRINEU, CAMPDEVÀNOL

EL MÓN REAL

Allà dalt de la muntanya,
hi ha un tronc callat.
És feble, està trist,
plora perquè l'han tallat.

Allà dalt de la muntanya,
l'hivern ha arribat.
Gela rius i terres,
llacs i pantans.

Allà dalt de la muntanya,
els caçadors han arribat,
maten isards i àguiles,
caçen llebres i porcs senglars.

Allà dalt de la muntanya,
ja no és fàcil d'arribar.
Hi fan edificacions breus i cèlebres
que costen de fer pujar.

Allà dalt de la muntanya,
tot està pelat.
Perquè hi ha gent amb tantes guerres?
Sols pensen en guanyar.

I no només dalt de la muntanya,
hi han guerres per guanyar.
Al món, quan una guerra es guanya,
una altra torna a començar.

I allà dalt de la muntanya,
al pastor li costa alimentar
al ramat de bous i vaques,
ovelles i cavalls.

I així el món sencer.
I així anem tirant,
així anem lluitant,
així anem avançant.

Roser Marcer Tuneu

11 anys

6è Primària

Escola Dr.Robert

Camprodon

El temps

El temps és or,
el temps és llarg,
una cosa que no mor
però tampoc neix.

És invisible,
no es pot veure,
tampoc tocar,
però sempre va passant.

Si perds un minut,
no el pots recuperar,
no el pots tornar a sentir,
és així, és la veritat.

Passen les hores,
i vas sentint aquell tic-tac,
i sense adonar-te'n
el temps va passant.

Maria Prat Colomer

10 anys

5è

Escola Mare de Déu de Núria

Ribes de Freser

SÍ, SÓC DE POBLE

Em dic Laia i sóc d'un petit poble de muntanya. Sí, sóc de poble i m'agrada molt viure-hi. És un lloc tranquil, envoltat de natura i, tot i que a l'hivern fa fred, pots fer molta vida al carrer. Suposo que tot això és el que busquen la gent que viu a la ciutat quan vénen al meu poble, o a algun altre. Per això em costa entendre que un cop decideixen instal·lar la seva segona residència, comencin a voler canviar totes aquelles coses que fan que un poble, sigui poble.

No em puc imaginar el meu poble sense escoltar les campanades del rellotge que ens marca el pas del temps, o les de l'església que anuncien la missa, el rosari o toquen a morts. El so de les esquelles de les vaques és la música de les nostres muntanyes i els seus excrements, l'aliment de les nostres terres. La vida al poble és això, i molt més.

Quan els de ciutat arriben als pobles pretenen seguir vivint com a la ciutat, i això comporta conflictes que són absurds.

Aquí per molt que vulguis l'alta velocitat d'internet no arriba, la cobertura wi-fi és ridícula (en el cas que la pesquis), si la teva idea és estudiar no tens més remei que anar a un lloc més gran, quan neva la neu roman als carrers dies i dies, et pots topar amb un ramat de vaques que passa per la carretera o pel mig del poble i t'has d'esperar,.....

Viure en un poble és viure a un altre ritme, pausat, sense masses presses, que no són bones, i saber que sempre trobaràs romagueres. Aquí la gent va a comprar i a fer petar la xerrada, però per altra banda aquesta mateixa gent és la que si ho necessites recollirà els teus fills a l'escola o et portarà el pa a casa si estàs malalt.

D'aquí a uns anys no tindrè més remei que marxar a estudiar a la ciutat, llavors hauré d'acostumar-me a l'aire contaminat, a córrer per arribar a un lloc, al soroll del trànsit, cotxes, ambulàncies i a viure de manera més individual. Tot i que aquestes coses no m'agraden no podré canviar-les, per tant intento veure la part positiva, podré visitar museus, exposicions, concerts,.....

En la vida tot té el seu costat positiu, a vegades només ens cal obrir la nostra ment i afinar els nostres sentits per disfrutar del que ens envolta, la gent o el paisatge. Jo sóc feliç i em sento orgullosa de ser... de POBLE.

Roser Marcer Tuneu

11 anys

6è de Primària

Escola Dr.Robert

Camprodon

EL MEU AMIC

Tinc un amic especial i ara us el presentaré. És llefiscós com un moc. No té ni cos, ni cara, ni ossos, vull dir que no té forma pròpia, però allò que sí té són sentiments. Depèn d'allò que et vulgui transmetre es converteix en una cosa o en una altra, com per exemple: si et vol fer un cop d'ull es converteix en un ull blau com el del Dalí; si et vol saludar, en una mà grossa es convertirà i de color groc serà; si et vol fer un petó d'amistat, d'amor, d'agraïment, uns llavis grossos t'apareixeran i de color vermell seran; si et vol fer una abraçada ben forta en dos braços es dividirà i seran de color verd; si et vol saludar o dir adéu una mà gegant et sortirà i negra o blanca serà. Ell a l'estiu té una capa de gruix de dos centímetres calenta i per dintre està fred, i a l'hivern té una capa de dos centímetres de fred i de dintre està calent; així també s'adapta al clima i no es posa malalt.

El meu amic viu a la sortida del pati de l'escola Pirineu; jo el veig cada dia quan surto al pati. Mai viu sol, sempre viu amb la seva parella. Els agrada menjar el cansament mental dels nens i de les nenes, ja sigui de deures, de feina, d'exàmens o d'estrès, els és igual, els agrada tot, van saltant de cap en cap i van xuclant el cansament. De tant en tant xuclen el cansament dels mestres i s'atipen molt, tant que amb dos dies no tornen a menjar, per això sovint els mestres, després del pati, vénen tan alegres i els nens i les nenes també. Ells només es poden reproduir un cop, se'n van a un cap d'un mestre i deixen un trosset del seu cos i com que els mestres tenen tan cansament aquell tros s'alimenta tan que creix de seguida. Quan els mestres surten al pati com que són bastant alts poden saltar a la porta del pati i esperar allà a que passi un nen. Com que viuen en parelles, és a dir, dos a cada escola, quan s'han reproduït el més vell marxa a una altra escola.

Els millors amics del meu amic són els polls. Li agrada jugar amb ells quan són als caps dels nens i de les nenes i els fan pessigolles. El que agrada més als polls són els cabells curts de nen i que no portin gomina, i entre l'edat de sis i dotze anys. L'esport que practica el meu amic és el salt de cap a cap i el seu rècord ha estat de tres metres i mig i el de la seva companya de tres.

El meu amic es diu Tim i la seva companya Lisa.

MARTÍ CALZADA MUNTANER

11 ANYS, 6è ESCOLA PIRINEU, CAMPDEVÀNOL

LA GUERRA

Vet aquí que en un país molt llunyà hi havia dos regnes diferents: el del nas i el de l'ull.

Aquells dos països havien estat en guerra de feia ja cinc-cents anys i cap dels reis no aconseguia vèncer l'enemic o rendir-se.

Els dos reis eren, com m'imagino que heu suposat, un nas i un ull. L'ull era tan egoista com el nas.

Un dia, com molts altres, el rei nas va decidir conquerir l'ull. De manera que va enviar tot el seu exèrcit a atacar el poble enemic.

<Aquest cop sí que guanyarem> va pensar el nas. Però el problema era que a cada guerra que feia pensava el mateix i mai no tenia raó.

Al davant de l'exèrcit del nas, s'obrien pas els tres orificis nassals, que eren uns forats negres gegants que tothom que hi entrava tornava a aparèixer dins un wàter. Darrere hi anaven els mocs soldats, que tot el que es menjaven entrava a la seva panxa i els feia més grossos. Els seguien els pèls enganxosos amb tiratxines de mocs.

Seguidament venien els gegants fets de mocs trapelles amb lleixiu que els havia donat la seva mare perquè netegessin la casa, però la seva intenció no era ni de prop aquella, volien tirar el líquid als ulls.

En arribar al poblat van tenir una decepció en veure que totes les cases eren buides. El rei va decidir quedar-se aquella terra i tornar al seu regne per anunciar la victòria.

El dia que va arribar va tenir una sorpresa desagradable. Es veu que al mateix temps que havien anat a atacar l'ull, l'enemic els havia conquerit a ells i en trobar-se el poble buit també se l'havia quedat. De manera que sense voler-ho havien fet un intercanvi de castells.

El rei dels nassos, en assabentar-se'n va decidir tornar a conquerir el seu regne, però el rei dels ulls va pensar el mateix i no es van trobar.

<Càsum l'olla dels fideus> va pensar el rei i va decidir anar pel camí on passava l'ull. Però fins i tot així va tornar-se a repetir la història.

<Hem d'esperar que vinguin> va pensar, més vermell que un tomàquet. Però l'adversari va dir el mateix, de manera que van passar segles i segles esperant el canvi. Tothom d'aquest país era immortal i només moria si el mataven. Per tant ja podien esperar!

Uns segles després, mentre que el rei Nas es passejava amb el seu carruatge pel bosc d'Alis Lithban, el més bonic del país, es va trobar amb el rei Ull. Van parlar una estona per intentar convèncer-se sobre qui seria el millor rei, però cap no es donava per la pell, de manera que es van començar a barallar, primer amb palets petits i finalment amb els arbres més grans del bosc perquè els dos volien demostrar que eren el sentit més important.

Uns quants quilòmetres més enllà, la gent de tots dos bàndols es va adonar de la disputa dels dos reis, de manera que van decidir participar en la guerra. Quan els dos exèrcits es van trobar, van fer un crit i es van fondre en un de sol. La guerra no va durar gaire perquè al cap d'una hora ja tots eren puré de retina i entrepà de pituïtària.

La notícia va arribar als regnes i la gent de cada país buscava el seu rei per decidir com organitzar-se. Es van adonar que havien desaparegut perquè van trobar el carruatge del rei Nas destrossat i es van imaginar que eren morts. Els ciutadans van decidir que la disputa dels dos reis havia estat personal i ara que ja no hi eren no calia continuar la guerra.

L'endemà, van fer una festa per celebrar la unió dels dos regnes. S'ho van passar més bé que mai, sense saber la vertadera història dels dos reis...

El dia que s'havien trobat al bosc d'Alis Lithban, els reis havien decidit aturar la guerra i jugar-se els regnes a una partida d'escacs.

Els dos reis es pensaven que tothom els estimava, cosa que no era veritat, hi havia una organització formada per molts iris i pituïtàries que anaven en contra d'ells perquè ja estaven cansats de tanta guerra. Havien tingut la idea de destrossar els carruatges i cremar-los. Van aprofitar que els reis s'havien desempallegat dels soldats i dels criats perquè volien estar tranquils mentre jugaven la partida d'escacs i van atacar-los aprofitant que estaven sols.

Els van agafar i els van tirar a dintre d'unes fosses nassals, ningú va saber mai més res dels dos reis.

Vet aquí un Ull,
vet aquí un Nas,
que aquests dos ja no hi són pas.

Liam Pewton Ferrer
11 anys
6è primària
Escola de Vallfogona de Ripollès

EL VENT

El vent de tardor
s'emporta les fulles seques
i bufa entre els arbres
de branques desfetes.

A l'hivern arrossega
la neu fins a la porta,
vestint a tots els arbres
amb gèlid vestit blanc,
com si fos una mortalla.

El bon temps de primavera
dona a l'aire un perfum especial.
Les roses, els nerets, l'espígol,
vesteixen la catifa
donant al pla de terra
un càlid to floral.

Les tardes d'estiu,
absents de vent,
amb absoluta calma,
em trobo vora el mar somiant
vendre la meva ànima.

Vent que jugues cada dia
amb la llum de l'astre rei,
que a vegades udoles
colpejant portes tancades.

D'altres deixes el cel estès
de blancs mocadors rogencs.
Senyals de pluja diuen les dites
o potser serà de vent.

CONTRADICCIONS

Sense viure el present,
enfrontant-se a la vida,
somiant impossibles,
escapant del passat.

Voler estar sol,
necessitant companyia,
necessitant amics,
volent ser estimat.

Sentir-se perdedor,
cansat de victòries.

Sentint-se inútil,
sent el més important.

Menjant sense gana,
lluitant per a res,
corrent sense meta,
escapant del temps.

Intentant ser jove
per poder agradar.

Tot i que ets estimat
sent un ancià.

3R PREMI
CATEGORIA C
POESIA

"SENTO..."

Sento que parlem del primer, segon,
tercer i quart món
com si fos una maratón
però, no vivim en un sol món ?

Sento que aquest és el nostre món
un món fet de particions
on gent, plàstics, gossos, riu i sol
comparteixen aire i entorn.

Sento que el món demana ajuda
serà per mantenir viva la natura?
potser per la globalització?
o per no acabar destruint la Nostra cultura?

Sento que uns són més rics,
d'altres més pobres.

Alguns més xics,
d'altres més nobles.

Però no podem oblidar
que tots tenim un cor
que val milions d'or.

ANNA VIDAL i González

Curs: 1r ESO

Edat: 12 anys

INSTITUT Abat d'iba

Un dia especial

És dissabte al matí. No hi ha res d'especial, però estic content, sóc feliç, em sento bé i tinc un pressentiment. Un pressentiment bo, Sé que alguna cosa bona em passarà i això em fa sentir bé.

Estic en una gran ciutat, on hi ha molta gent. Dormo i faig vida al costat de l'església més important de la ciutat, és la catedral. És alta i molt bonica, amb uns arcs grans i molt gruixuts. Per dins no està gaire il·luminada, encara que està plena d'espelmes que embolcallen els sants. Fora, la decoració està molt ben treballada. Allà no estic sol, hi ha dues persones més com jo.

Una d'elles és una dona d'uns quaranta anys i l'altra, un home que en deu tenir trenta com jo. Amb la dona hi parlo poc. És molt solitària i tampoc li agrada parlar gaire. Tot el contrari de l'altre. A ell li agrada moltíssim parlar. Sempre m'explica tot el que li passa pel cap. A vegades són coses divertides... i moltes altres són molt tristes. I el temps passa mentre esperem que algú deixi caure alguna moneda.

Giro el cap a la dreta. No veig ningú. Esperançat, miro cap a l'esquerra. Sento veus, o això em sembla. Deuen ser imaginacions meves. Fa massa dies que no menjo res, i si menjo, és tan poc... Poc després, sonen les campanes de la catedral. Són tres quarts de dotze. Aviat començarà la missa de dotze.

Comença a arribar gent. Veig un grupet de dos homes, una dona i una senyora gran que vigila un nen petit que està saltant tot content. Sembla que juga a no trepitjar la ratlla. Em recorda la meva infantesa. M'afanyo a anar cap a l'entrada de la catedral. Tinc l'esperança que em donaran alguna moneda. Em passen pel davant i entren. La única que em mira es la senyora, Fa un gest de posar-se la mà a la bossa i remena per buscar alguna cosa. Em començo a fer il·lusions, però de seguida l'home la mira i se l'emporta agafada pel braç. El nen es queda a fora. Em mira de dalt a baix. Em sento incòmode. Ell ho nota, i de seguida passa a l'atac i em comença a fer preguntes, diria que sense esperar resposta:

-Hola! Què fas aquí tot sol? I aquest plat aquí terra? Per què vas descalç? No tens sabates? No tens fred? Que no entres a missa?

És un nen amb molta energia. Em dona confiança. Se m'escapa una rialla. Espero que no ho hagi notat.

-Entres a missa?

Aquesta vegada sí que espera que el contesti.

-No, no...

-Per què no?

-Perquè és millor que no entri.

-Sí home. Entra, que seurem junts!

-No, no puc entrar, Vaig mal vestit i és millor que no entri.

-I per què no vas a casa feva i et canvies?

-No puc. No... no tinc casa...

-I on vius doncs? I on guardes la teva roba?

El trobo simpàtic. Potser una mica massa curiós, però no em molesta. És normal que no sàpiga res, és massa petit encara. Tot i així, el contesto.

-Com que no tinc casa visc al costat de l'església...

No em deixa acabar.

-Com és que visquis al costat de l'església? I no tens fred? I la roba?

-No tinc més roba. La que porto posada són les úniques peces de roba que tinc

Torna a interrompre'm.

-Però si és molt prima i està esparracada! No passes fred?

-Sí, sí que passo fred, sobretot a les nits. No tinc diners i no puc comprar roba... ni menjar...

El nen es queda sorprès. I jo continuo.

-Per què et penses que tinc plat aquí a terra?

Es posa a pensar, però sé que no dirà res. Faig una rialla perquè es tranquil·litzi i es calmi. De cop surt corrents direcció a la porta de la catedral i desapareix. La veritat és que la seva reacció m'ha sorprès. No m'ho esperava. Què hi farem!

Esperaré que s'acabi la missa. Potser quan surtin els feligresos caurà alguna moneda.

De cop sento algú que crida.

-Eeeeh!

Em giro i veig que és el nen. Se acosta al plat i se'l mira. Jo li segueixo la mirada. Se n'adona iriu. Veig que hi posa alguna cosa.

-Dues monedes d'or! -crido.

Ell es posa a riure. Estic molt content i li dono les gràcies una i altre vegada. M'agafa la mà, em mira, em deixa anar un somriure i marxa corrents cap dins.

Les campanes de la catedral repiquen de nou, és la una. Tothom surt de l'església. El nen i la seva família també. Ell em saluda amb i jo li torno un somriure. Mentrestant una senyora s'ajup davant el meu plat i deixa una moneda.

-Gràcies! -li dic jo.

Aixeco el cap... el nen ja no hi és.

Ficat en els meus pensament i amb la mà dins la butxaca prement les dues monedes d'or, deixo passar les hores. El plat segueix al seu lloc. No hi ha cap moneda més.

Es fa fosc. És hora d'anar cap al racó, al meu racó. Serà una altra nit freda, com tantes. Però tinc el cor calent. Ha estat un dia especial, molt especial.

2n Premi
 Categoria C
 prosa

Nom i cognoms: Jana Rodríguez i Foz.

Edat: 13 anys.

Curs: 2n nivell d'ESO.

Centre docent: Secció d'Institut "Joan Triadú".

Població: Ribes de Freser.

AMOR IMPOSSIBLE

Era un desert tot sec, amb pocs arbres, situats al voltant de l'única bassa d'aigua que hi havia. Tenien un aspecte trist i lleig, amb una escorça molt arrugada. Però, un era diferent de tots, tenia més color, es veia més eixerit i creixia més dret.

Allà mateix, al desert, prop de l'arbre, dia a dia i al mateix lloc, hi passava una noia jove, bella, eixerida, riallera... Cada dia, els arbres la veien allà, a la seva vora poant aigua, en aquella bassa o recollint-la en aquella font on de tant en tant queien dues gotes. Aquella noia, es deia Txusinga. I l'arbre cada dia la veia, la mirava, la repassava i mai es cansava de mirar-la. Quan la veia ell suava, suava i suava. La noia el saludava, també se'l mirava, però no el repassava, era un arbre. Ella el trobava diferent de tothom. Un dia se'l va trobar amb aigua caient pel seu tronc, ella es pensava que estava regalimant saba, però es va adonar que eren llàgrimes, i es va adonar que tenia sentiments, era un ésser sensible.

Li va començar agradar, com si fos una veritable persona, perquè el físic no era el més important per ella.

L'arbre i la Txusinga, feia molt poc temps que es coneixien, però s'havien agafat estima de seguida, s'avenien molt. Passaven moltes estones junts, rient, parlant i divertint-se.

Va arribar un dia que Txusinga donava i donava voltes pensant en l'arbre, ella tenia clar que no era una relació normal, no podia acabar bé, però ella se l'estimava igualment. Va arribar a pensar tant que, al final, va decidir oblidar-lo, no estimar-lo i li ho va dir a l'arbre. L'arbre trist, adolorit i desanimat li va dir, fent el cor fort, que no li parlés mai més, que no el saludés, que no pensés en ell.

Així van acabar, malament, tots dos tristos. Aquell mateix dia a la tarda es van tornar a veure, l'arbre estava trist, molt trist, i la Txusinga el va veure

molt malament, s'hi va acostar i li va demanar què li passava: el dia següent ja no seria allà, havien de venir uns jardineros i tallar-lo. La Txusinga tota trista i plorant, el va abraçar i va marxar corrents.

Després d'un temps, els pares de la Txusinga van arribar a casa amb un banc de fusta, d'un color molt bonic, càlid i viu. De seguida que el va veure, li era molt familiar. Ella el mirava i passava moltes estones asseguda. I, de sobte, va pensar en temps enrere i es va imaginar que era l'arbre que va conèixer, l'arbre que li va agradar durant molts dies. Va ser així, era l'arbre! El seu arbre! Finalment, estaven junts.

3R PREMI
CATEGORIA C
PROSA

Arnau Ortiz Martí
12 anys
1r ESQ B
IES Sant Joan de les Abadesses
Sant Joan de les Abadesses

EN BUSCA DEL COMTE ARNAU

L' Oriol, era un noi de Gombrèn, de 16 anys i de pares farmacèutics. Estava estudiant les capitals d'Europa i sobtadament li va venir al cap un pensament: apareixia un cavaller muntat en un cavall negre. Tenia el cabell negre atzabeja que li arribaven a les espatlles, tapats per un elm amb la visera pujada. Tenia els ulls tan foscos com els del cavall i una barba espessa, però el que més li va impressionar va ser el fet que portés una àguila bicèfala a la cuirassa i que les dues figures estaven enceses en flames. En despertar-se va deixar estar les capitals i va dir-se per si mateix: "no estem a l' edat mitjana, estem a l' any 1999 i no hi ha cavallers" però no va servir de gaire pensar això. De camí a l' habitació per disposar-se a descansar una mica va esbrinar qui podia tenir la resposta a la qüestió: l' avi Josep. Va agafar la bicicleta i va sortir del garatge amb tanta decisió que per poc no mata al seu gat. En cinc minuts estava assegut a casa de l' avi amb un quadern a la mà per entrevistar a l' avi: -Avi, necessito que em responguis a una pregunta de vital importància, quina família té un escut amb una àguila bicèfala? – L' avi es va escandalitzar: - Nois d' avui dia... l' àguila bicèfala és l' escut del Comte Arnau de Mataplana , senyor de Gombrèn -. Després va començar una llegenda: -"conta la llegenda que Arnau de Mataplana era un comte honorable fins que va fer un pacte amb el diable. Arnau demanà una espasa invencible, una bossa de la qual sempre sortissin monedes i una pedra que en tocar-la et fes més bell" evidentment cap dels dos primers objectes va existir, però la pedra (que no te poders) si, està a la part lateral esquerra de la cuina del castell de Mataplana, però tornem a la llegenda. "En aquells anys va edificar el castell de Blancafort per les dones i l' ermita i les escales de Montgrony. També va restaurar tres esglésies, perquè Déu no estigues furios i va restaurar el castell de Mataplana. A llarg dels anys baixava aquí al poble amb els guàrdies i s'emportava a les noies i els nens al castell de Blancafort. Com suposo que també deus saber que el Comte Arnau està relacionat amb St. Joan de les Abadesses. Es diu que Arnau baixava pel Clot de l'Ou i visitava a l' Abadessa del monestir de St. Joan, Emma, filla de Guifré I El Pelós. Deien d'un romanç entre ells dos. Un dia, el comte va caure a la gorga dels Banyuts i va anar a l' infern a través d'una fissura i des d'aleshores a les dotze de la nit surt del forat de l' infern i vaga per les terres del Ripollès. Diuen que les nits de tempesta, se'l veu cavalcar encès en flames. Cada cop que el gall negre crida a les 6 del matí, des de la Cresta del Gall, aquesta muntanya tan prima que es veu des de la finestra, Arnau torna a l' infern." – Oriol per què preguntes això? – L'Oriol va respondre: - perquè investigaré al Comte Arnau i començaré dissabte. – L'Oriol marxà.

L'endemà, el tutor els hi diu que han de fer el treball de síntesis, del Comte Arnau. Oriol content, va decidir que amb el grup que li havia tocat investigarien junts. El grup de quatre

eren l'Abraham, l'Albert, la Laia, i l'Oriol. A l'esbarjo va decidir que anirien primer a Gombrèn i l'endemà, diumenge, anirien a St. Joan de les Abadesses. Aquella nit va dormir molt bé. L'endemà estaven a la Plaça de St. Pere de Gombrèn. L'Abraham, el millor en ciències, portava una motxilla amb moltes coses: lupa, cinta mètrica, pinzells i cotó. També els va dir que si trobaven alguna cosa tenien permís per fer servir el laboratori del seu pare, que també era científic. La Laia portava un mapa i material vari. L'Albert material de supervivència per si de cas i l'Oriol les anotacions inicials i càmera de filmar i fotografiar. Van començar a marxar cap el castell de Mataplana a peu, van anar veient llocs on el comte havia manat amb mà de ferro. En arribar a la porta del castell van descobrir el poder del temps. El castell era vell i estava envoltat de les restes de les cases dels criats i de l'ermita de St. Joan de Mata i a més d'una cisterna. La Laia, "l'entesa" en mapes, va entrar primera i va començar a fer el plànol de l'edifici. La Laia volia ser arquitecte i l'Albert informàtic. Els dos amics serien d'ajuda per reconstruir en un paper el castell. En uns minuts la Laia i l'Albert van estar fent càlculs i dibuixos del castell mentre l'Abraham analitzava la pedra del castell, i l'Oriol feia d'arqueòleg pul-lulant pels voltants. Cinc minuts després, exposaven les conclusions individuals i poc després van començar la "investigació col·lectiva". L'Oriol va dir en entrar al castell: - el meu avi, em va dir que hi ha una pedra al lateral esquerra de la cuina que és llisa i és la pedra famosa del Comte Arnau-. No van trigar a trobar-la (gràcies a la Laia i al plànol). L'Abraham va treure un pic i es va posar a picar en un fragment trencat de la cantonada per investigar-lo al laboratori. L'Oriol va escriure que els Mataplana havien restaurat el castell múltiples vegades. Probablement, per l'estil, el Comte Arnau hauria viscut al segle XII. Més tard van pujar a Blancafort. Era un munt de pedres que no mostraven que s'hi hagués construït mai res. Amb la cinta mètrica van deduir que la torre feia 2'5 per 6 metres. Més tard van baixar al Gorg dels Banyuts, on van veure una pedra separada, com si l'hagués travessat una espassa. Van fotografiar-la, l'Abraham la va analitzar amb el seu equip de científic i van baixar a baix. A Montgrony van pujar i van fer el recorregut per l'hostalera, les escales, l'anella a dalt de les escales i les ermites, fent fotos i filmant. Prop d'arribar a l'Ermita de St. Pere de Montgrony van trobar una cosa molt interessant. Marcada a la pedra, hi havia una petjada de dona, una de cavall i la silueta d'una mà i d'un peu d'home. En arribar al Clot de l'Ou van dinar i van parlar de la localització del retrat del Comte Arnau. Van arribar a la conclusió de que el retrat no era del Comte Arnau sinó de St. Pere, però les autoritats el van cremar per ordre del Bisbe de Vic, que deia que aquell retrat inspirava mala sort. Després de dinar, a casa de l'Abraham, varen escriure les primeres conclusions: el Comte Arnau tornava de St. Joan de les Abadesses amb l'Abadessa Emma i van relliscar..., la pedra va ser un atac de fúria del comte..., Blancafort anomenat castell de les dames...

Així que l'endemà es van trobar per segon cop a la Plaça de St. Pere de Gombrèn. - Doncs, preparats per anar a St. Joan?- va dir l'Albert molt actiu per ser les 8 del matí. L'Abraham va roncar (havia estat idea de l'Albert despertar-se tant d'hora), la Laia va respondre-li amb un badall, en canvi l'Oriol va contestar: - Jo he fet un itinerari: ens hi anem a St. Joan amb el cotxe dels pares, ja que han d'anar a Figueres a una conferència i els queda de camí. Nosaltres entrarem al monestir a les 10:00 i al Palau de l'Abadia a les 12:00 on ens documentarem gràcies als arxius-. L'itinerari es va fer tal i com havia dit l'Oriol. Al monestir es trobava la tomba de l'Abadessa Emma, van copiar el text de sota i l'Oriol va traduir-lo al català, ja que estava escrit en llatí i era una de les assignatures optatives de l'Oriol. A l'Abadia, els hi van fer

fotocòpies dels arxius i van esbrinar perquè el Comte Arnau va anar a l'Infern gràcies al vers de la cançó del Comte Arnau:

"Per què sou condemnat ara, comte l'Arnau?"

Per què sou condemnat ara, valga'm Déu, val?"

Per soldades mal pagades, muller lleial;

Per soldades mal pagades, viudeta igual"

Sense res (exceptuant els arxius) van tornar a Gombrèn. Al laboratori van quedar-s'hi tancats tres o quatre hores, fins que van treure conclusions. A les 7 del vespre ja les havien trobat i van quedar d'acord en que la exposició oral l'organitzarien demà a l'autocar i a l'esbarjo.

A l'autocar de Gombrèn - Ripoll van organitzar-se de la següent manera: l'Oriol s'encarregava d'explicar la relació del Comte Arnau amb Gombrèn, l'Albert s'encarregava de les diapositives digitals, la Laia dels arxius i l'Abraham d'explicar el mite. El treball va anar perfecte "el Comte Arnau va fer construir les escales de Montgrony i per cada mesura de pedra els donava un gra de blat... aquesta fotografia és del Clot de l'Ou, que fa 97 metres de profunditat... els arxius mostren el mite i la veracitat històrica relacionada amb el Comte Arnau... i la llegenda diu que Arnau va ser tirat al Gorg dels Banyuts pel seu gat negre perquè Arnau havia matat al germà del gat. " Els professors, commoguts pel seu treball, van fer un fort aplaudiment als quatre amics i els van posar una nota: un 10! Però no només havien desenvolupat l'enginy sinó que havien fet més forts els lligams de l'amistat. Però s'acabarà de descobrir si el mite és real i s'acabarà creient en la figura del Comte de Gombrèn, Mataplana, Blancafort, la Pobla de Lillet, Castellar de N'hug, Senyor de la Vall del Merdàs i duc de Pallars, el Comte Arnau?

NEU

Tot just apunta el dia
i el primer raig de llum
tímidament s'escola
per entre les cortines.

Lentament s'il·lumina
l'estança silenciosa,
i retorna la vida
a les obscures formes.

Com cada matí t'alces,
lenta però animosa,
estires el teu cos
i t'espolses la mandra.

Et regires inquieta,
mirant cap a la porta
i mostres melangia
en els teus bonics ulls.

Ulls eixerits i foscos
que intel·ligents ressalten
enmig de la blancor
del teu pelatge espès.

Una espurna de joia
et creua la mirada
en veure que al final
a fora pots sortir.

TANIT SANHARTIN : ROIG

Curs : 1r Batxillerat

Edat : 16 anys

Institut Abat Oliba

Veloç corres i saltes
com una esbojarrada
ensumant l'aire humit
que al matí és ple de rastres.

L'auri astre resplendeix
en la clara atmosfera,
es bressolen les herbes
amb el suau ventijol.

Ocults en la verdor,
entre les lluent fulles
piulegen eixerits
els lleugers ocellets.

Satisfeta, tu trotes
enmig de les ginestes,
les esveltes espigues
i les silvestres flors.

Com extraviat floc
pel mig del prat avances,
sempre fidel companya,
brava però xamosa.

A cada pas que fas
s'eleva un vivaç núvol
de colors atraients;
són les àgils llagostes.

Divertida les mires,
amb posat juganer
no tardes a empaitar-les
brandant la forta cua.

Contrariats lladrucs
llances de sobte al vent
en veure que llambresques
les llagostes s'amaguen.

De cop desapareixen
en l'acolorit terra
on ja queden tan sols
els pètals delicats.

Quietud inesperada
només interrompuda
per la música dolça
de l'alegre trinar.

Cadenciosa torques,
amb ràpid respirar
entre la tènue ombra
dels esporàdics arbres.

En aquesta bella hora,
en el fràgil encant
de la naturalesa
sens inquietud avances.

Una estranya llüïssor
se't copsa en el mirar;
per fi has aconseguit
el goig tan anhelat.

2N PREMI
CATEGORIA D
POESIA

Ebri del teu record

Mon únic seguici són mil estels,
mil ulls brillant amb la teva claror;
I tant importa una copa de més
si ta mirada m'asfixia en el cel,
si ton record és causant del dolor?

M'exhortaven els amics a sortir
a ofegar-te amb la infausta nit brindant,
però moro amb cada glop que m'empasso;
perquè em manca als llavis l'alè d'ahir,
en va, fugint del passat asfixiant.

I tant importa una copa de més?
I tant importa que et cerqui embriagat?
Si al córrer el meu rumb no és fugir, ets tu
ofegant-me en el teu passat només
capbussant-me en ton alè reposat.

I tant importa una copa de més?
I tant importa que et cerqui embriagat?
Si hi ha més certesa en mon deliri
perquè... quin sentit té restar despert,
si avui no ets més que un record somiat?

ALBA BOSSOMS MESA
15 anys
4t ESO
ESCOLA VEDRUNA RIPOLL
CAMPDEVÀNOL

LA LLUNA

Il·luminada en un oceà de punts,
allà dalt, on tot és negre.
Partida, nova o plena,
enmig dels estels, sempre serena.
Les estrelles li fan companyia,
per donar-li més vida.

Motiu de pensaments,
sentiments complicats,
quan et sents malenconiós,
a l'oceà hauries de mirar,
i veuràs aquella cara,
que quasi sempre riurà.

S'esvaneix amb la llum,
donant pas al seu company,
amb el que són oposats,
i per això han de viure separats.

Filòsofs, escriptors, artistes...

Tots l'han admirat,

I encisats n'han quedat.

Tothom l'adora,
Tothom la mira,
Tothom l'enyora,
Tothom l'estima!

Alba Garcia i Pinilla
Curs: 3r ESO
Edat: 15 anys
IES Abat alba

Aquell arbre, l'arbre, el meu arbre

Avui al matí, la senyoreta Anna, una noia jove d'uns vint-i-vuit anys, rossa, però no rossa rossa, sinó un ros barrejat amb castany clar, semblant al color de la crina del cavall de la meva germana, amb els ulls d'un verd-blau, com quan t'endinses al mar. Grassoneta, no d'aquelles que no passen ni per la porta, no, sinó d'aquelles que quan porta una samarreta massa estreta se li marca el flotador "salvavides", que en diuen. Normalment, porta un monyo, però no amb tot el cabell agafat, sinó que es deixa la cabellera i s'agafa el serrell, que és igual de llarg que la resta dels cabells. Va molt ben vestida sempre, si més no pel meu gust, però el que li agrada més, el que de veritat li agrada portar, són aquelles sabates de color marró fosc, que des que va arribar no hi ha ni un sol dia que no les hi hagi vist posades. Doncs al que anava, que avui la senyoreta Anna ens ha donat un bulb perquè el plantem a un lloc especial per a nosaltres. Jo, hi he estat pensant tot el dia. Quin és aquest lloc especial per mi?. Primer he pensat que el podria plantar al bosc, perquè així tindrà molts amics, però no, perquè hauria de caminar massa, després he pensat que el podria plantar en una torratxa i fer-lo créixer dins el meu pis, però crec que tindria problemes amb la meva mare, ja que és al·lèrgica al pol·len. Definitivament tenia un gran problema. Un lloc especial, on el pogués veure créixer i ell em pogués veure a mi, on tingués molts amics, i pogués fer el tafaner com aquelles veïnes que viuen a la meva escala i que sempre ho saben tot. Ja està, aquest lloc el tenia just davant de casa meva, un lloc on els nens hi van a jugar, les dones a xerrar, on les parelles es troben per anar a fer un cafè, un lloc ple d'arbres de tota mena, el parc, al centre del poble, on el poden contemplar, un lloc realment especial i màgic.

El plantaré aquesta mateixa tarda.

He arribat a casa corrent (no és una casa, sinó un pis, no es gaire gros, però per les quatre persones que hi vivim és perfecte. Té tres habitacions, una per mi, una per la meva germana i una pels meus pares, hi ha dos lavabos, un dels dos abans era el lloc de la rentadora, però quan va néixer la meva germana van decidir fer-ne un altre. El menjador i la cuina només estan separats per una barra de bar. Això es casa meva). M'he posat les botes d'anar

CARLA CASTILLO i OLIVEDA

Curs: 4t ESO

Edat: 15 anys

Institut Abat Oliba

a la muntanya, he agafat els guants de la meva mare, aquells de color groc, que s'assemblen als que porten els bombers, tot seguit he agafat el rasclat i la pala, que els reis em van portar un any per quan anés a la platja, i ho he posat tot en una maleta. No he ni berenat.

Quan he arribat al parc en Pau, aquell nen ros i guapo (per les nenes de la meva classe, és clar) i que és el fill de la Maria, la dona que ven les llaminadures, m'ha dit si volia jugar amb ell a pilota, i tot i que en tenia moltes ganes li he hagut de dir que no perquè tenia molta feina. L'he plantat.

Ha passat un any, dos, tres, i aquell arbre es fa cada vegada més gran, cada vegada té més fulles i és més corpulent, jo diria que és l'arbre més gran del parc, com jo, amb la diferència que jo no sóc un arbre, i en comptes de tenir més fulles tinc més pèls i estic més fort, gairebé sóc el nen més gran de la classe. Cada vegada vaig menys al parc, perquè no tinc temps, sempre passo per davant per veure com està, però no m'hi paro. Tinc catorze anys, he quedat allà amb la meva primera novia, i li he explicat la història que tenia aquell arbre. Ella ha rigut i m'ha fet un petó a la galta. Hi he tornar als setze anys, amb una noia diferent, (amb l'altra vam veure que lo nostre no tenia futur, érem massa diferents) aquesta noia es la de veritat. M'he fet el meu primer petó amb llengua (la veritat és que m'ha fet una mica de fàstic, però això està clar que no es pot dir, i que mica en mica ja m'hi acostumaré).

He marxat a estudiar a Barcelona.

Cada cap de setmana m'assec al banc nou que hi han posat al davant i penso en les meves coses. Ja no estic amb aquella noia dels setze anys, estic amb una altra, la Laura, és una noia bonica, els seus ulls em fan pensar amb el kiwi de tant verds que són, em transmeten confiança i seguretat. Els cabells llargs i arrissats d'un color negre blau, que s'enrotllen en els meus dits quan fem l'amor em tornen boig.

El temps no s'atura.

Tres, quatre, cinc anys, sis, set, vuit.

M'he casat.

Amb la Laura.

Les fotos del meu casament, han set davant, darrere, al costat d'aquell arbre. A la Laura li encanta. Li encanta pel sol fet que sap que per mi l'arbre és molt important, que cobreix una etapa molt important de la meva vida, ja que sense ell no ens hauríem conegut (m'agradava molt estudiar assegut al peu del meu arbre, m'era més fàcil, i una dia que tenia un examen molt important de Matemàtiques vaig decidir marxar de Barcelona per poder estudiar en aquell arbre. Mentre estava estudiant, una noia, la Laura, es va acostar i em va demanar si em feia res ensenyar-li el poble, havia d'estudiar però tot i així no em vaig poder resistir i la vaig acompanyar. així és com ens vam conèixer).

He marxat a viure a Jamaica, per motius de feina, i ara no puc veure mai aquell arbre, el meu arbre.

Torna a passar el temps i tinc un fill (el meu fill, rodonet, amb unes galtones plenes de pigues i una mica rosades, que pesa tres quilos i cent grams i fa dos pams i mig de llargada. Té els ulls de la seva mare i els meus cabells rossos i estirats, es una preciositat).

Anem al meu poble, a casa meva, perquè els meus pares volen veure el nen (com és normal). L'arbre encara hi és, ara sense fulles però, perquè és hivern. Li explico la història al meu fill, li encanta i em diu que quan tornem a casa vol

plantar un arbre igual que aquest (no m'ho diu ben bé, però ho farem igualment).

Tornem a casa, no a casa casa, si no a la casa de Jamaica. Allà planto un arbre amb el meu fill (ell s'esperava un arbre tan gros com el que havia vist al meu parc i quan li ensenyo el bulb s'enfada. Llavors li explico que com ell ha de créixer per arribar a ser com jo, el bulb també ha de créixer per poder ser com l'arbre).

El temps no perdona. Si més no això m'han dit sempre.

Els meus pares han marxat, lluny, a un altre món, ja no hi són, són al cel. M'he venut la casa perquè allà ja no hi tenim res, la nostra vida és aquí, a Jamaica.

Ara tinc setanta anys i tinc càncer. Li he proposat a la meva dona de fer el meu últim viatge, ja que només em queden tres mesos de vida. Ella diu que sí.

Avui he arribat a casa, no a la casa de Jamaica sinó a casa casa. Allà on vivia jo hi viu un altre nen, una altra família. Aquell arbre, l'arbre, el meu arbre, ja no hi és, ara hi ha un jardinet de flors. Una noia joveneta que ha passat per allà (força maca, la veritat, em recorda a la primera novia que vaig tenir) m'ha dit que aquell mateix hivern havien tallat tots els arbres perquè havien agafat una malaltia i només tenien bitxos.

Així doncs he tornat cap a Jamaica (una mica trist i més enfonsat que mai).

M'han ingressat.

Mentre penso en el meu arbre, sento que la meva vida desapareix, com la seva, els bitxos se m'estan menjant.

Un, dos, tres segons...

I ja no penso res.

La llum de Salarça

Salarça és una vall situada entre el poblet de Beget i Camprodon.

La seva particularitat són la gran quantitat de roures centenaris que hi ha. En època d'hivern, els roures mostren les seves grans branques despulades de fulles i els fan encara més majestuosos i els seus troncs semblen sortir de la terra per tocar el cel. El soroll que fan els corrents dels dos rius que la travessen, s'harmonitza amb el constant cant dels petits ocells. Des de l'aire les àguiles i els corbs es barallen per defensar les seves cries per abastar el màxim de roures que consideren el seu territori. Però quan la nit arriba i la lluna pot sortir entre els núvols, el paisatge canvia, i els mussols amagats entre les branques de roure esperen l'arribada d'algun ratolí. Només els rius continuen la seva melodia de l'aigua que xoca contra les pedres. En aquesta vall hi viuen les úniques persones que conec que van veure "la llum de Salarça", però abans anomenada "la por de Salarça" ja que el seu misteri encara està per descobrir.

Fa uns 40 anys, el masover de la casa de pagès del Bés, un home que es diu Esteve, tornava caminant des del poble de Beget cap a casa seva quan al final del camí va veure, per primera vegada, una petita llum flotant aturada. Quan l'Esteve es va acostar prou per veure-la, va desaparèixer de cop i volta. Un altre dia, la seva família van tornar a veure la llum, a la muntanya del davant. La família es va preparar per anar-la a buscar, però just quan es dirigien cap a la llum, va canviar ràpidament de costat uns 5 km més enllà d'on estaven, i la van seguir però els va passar el mateix, quan es van acostar va tornar a desaparèixer. Una altra nit, anys més tard, una vaca de l'Esteve no va tornar amb el ramat, i la seva dona, l'Emilia, que va intuir que la vaca devia estar parint, va agafar un lot i la va anar a buscar. Quan portava una estona caminant, la llum se li va aparèixer just davant seu i anava d'un roure a un altre sense parar. La dona es va espantar i va anar a dir-ho a la família i els va explicar que havia vist la llum i que en concret no il·luminava res i que la claror que feia semblava intensa, però tenia el volum d'una pilota de tennis, però sense ser rodona, semblant a una mà que s'obria i es tancava allargant-se o fent-se petiteta. Un altre dia, la família de la casa del Ricard, una altra casa de la vall, tornava al cap del vespre de Camprodon quan van travessar el riu se'ls va aparèixer la llum que anava en contra direcció del aigua del riu voltant d'una pedra a una altre deformant-se cada vegada que xocava.

L'últim cop que es va veure "la llum de Salarça", va ser el senyor Esteve del Bés, quan tornava amb el ramat d'ovelles cap al corral de casa seva. La llum es trobava molt lluny quasi al altre extrem de la vall i com més anava cap al corral més se li acostava la llum. La seva curiositat va fer que deixés les ovelles amb els gossos vigilant-les perquè no marxessin. Caminava ràpidament, ell volia desemmascarar aquell misteri; però de cop, la llum es va precipitar contra ell i li va passar per damunt del cap i va desaparèixer com sempre. Es va quedar atònit, i ho va donar per perdut. Poc temps després, persones que vivien a la vall, també la van veure, però en aquests casos només la veien i desapareixia molt ràpid. Amb el qual aquest misteri encara no s'ha resolt, i des de llavors ningú no l'ha tornat a veure.

El valor de 9.568 ànimes

La veritat és que no sé com m'ho faig per preguntar-me tantes coses. Que no puc viure amb la consciència tranquil·la? És frustrant. Anar caminant, veure un cartell i preguntar-te per què el circ ha vingut a la ciutat. Els seus motius tindran. És realment pesat pensar en tots els petits detalls de la vida. Però això no em preocupa gaire.

Tinc molt clar, que no sóc com les altres noies de l'escola. Sóc única. De fet, tothom és únic. Però la meua autenticitat es demostra en cada acció. En cada pas. En cada pensament. La meua personalitat ha canviat completament. Ara dono valor a les coses. Ara sé què és la dura realitat. He après què és viure la vida des d'un punt de vista que ningú de vosaltres coneix. He crescut ràpidament.

Tinc 12 anys. Durant aquest temps m'he dedicat a créixer i madurar, per obligació. Però d'una manera francament dura. He viscut una guerra. Sóc una noia de grans canvis. Mai estic quieta, però espero que això ja s'hagi acabat. No vull tornar a viure cap més malson. Ni ara, ni mai més. La meua mare és missionera. De fet, és morta, però per mi, l'ànima de la meua mare encara és aquí. I l'ànima és la seva personalitat. I la seva personalitat és ella, la mare. Una missionera no sap mai on pot anar a parar. La qüestió és que no és mai en un país desenvolupat. Havíem estat un any a Kenya, dos a la República del Congo, tres a Egipte i quatre més a la Índia. En aquella temporada, havia vist quasi de tot. Gent malalta, morint de fam i sense gairebé res per sobreviure. Però sempre ens havien tractat realment bé. La tragèdia va ser a l'última destinació de la mare, fa dos anys. La van enviar a Iraq, en plena guerra. En aquell temps era tan innocent que fins i tot m'ho vaig agafar rient! I ara, cada cop que pronuncio aquest nom, em tremola la veu de tal manera que acabo plorant. Com ara mateix. No ho vull ni recordar, però cada nit es desperta dins meu aquest fet.

Vam fer les maletes de la Índia i vam agafar un avió directament allà. L'avió estava buit. Completament buit. La mare deia que era perquè els bitllets estaven cars, però que nosaltres érem afortunades i ens ho podíem permetre. En anar arribant, es veia un cel negre i ple de núvols grisos. Jo creia que eren núvols. També hi havia uns grans camps, però sense gaire herba. Potser ens tocava replantar-los i regar-los. O potser ens tocava anar en aquella caseta de més lluny on s'hi veia gent vestida de verd a ajudar-los. Tot i així, no semblaven gaire amables. Fins i tot vaig pensar que hauríem de fer de paletes, doncs totes les cases estaven per terra. No era gaire bonic el paisatge. No feia gaire bona olor. No volia baixar de l'avió. La mare no parava de dir-me que ja veuria com faria amics com a tots els altres llocs. Que allà també podria saltar a corda i jugar a la xarranca. Però no va ser així. Ens esperaven dos senyors, no gaire ben vestits, a l'aeroport. Tenien un rostre tant trist i brut... potser ells també

eren miners. Com al Congo. Però si era així, devien treballar a les mines de carbó, perquè, renoi, anaven molt bruts!

Si tot hagués set com jo m'imaginava en aquell moment, la mare seria aquí. Si no ens haguessin adreçat al nucli de la guerra, la mare seria aquí. Però ara no tornaré a plorar. Ara seré forta, que amb aquesta experiència n'he après realment.

Quan vam sortir de l'aeroport, vam pujar a un cotxe que ens va portar a gran velocitat. Ens van fer sortir del cotxe ràpidament i vam entrar en una barraca petita. El què no em pensava és que hi hagués tanta gent allà dins! I tota tant necessitada! La mare es va posar per feina. Enguixava cames, donava injeccions, portava menjar i aigua, sobretot aigua. No semblaven gaire simpàtics. No parlaven, ni entre ells, ni amb nosaltres. En aquell moment ja em vaig plantejar que serien uns dies realment avorrits. Quan ja dúiem una setmana allà, la mare em va confessar la veritat. Jo que ja tenia aquella dèria per preguntar i preguntar el perquè de les coses, hagués preferit no fer-ho. La mare m'ho havia estat amagant, però jo ja veia que no era veritat. No podia ser veritat. Un paisatge tant depriment i una vida tant bonica com em descrivia ella? Hi havia gat amagat. Ella no em volia arruïnar la infància i ho sabia. El problema va venir quan li van allargar l'estada una setmana més. Durant aquella setmana em vaig dedicar a mirar els telenotícies. Ja sabia la notícia i no hi havia cap motiu per continuar sense adonar-me'n de la realitat. Cada dia sortien més i més morts. I cada dia, al telenotícies de la nit, sortien els morts al final del dia. Jo dia a dia, m'anotava les morts. Al final de la setmana en dúiem 9.567! Era tan catastròfic, tan horripilant, tant desastrós. Em sentia fins i tot culpable i impotent en veure tota aquella desgràcia.

Quan quedava un dia per marxar, jo era realment feliç. Per fi la mare tenia vacances! Tornàvem a Catalunya l'endemà. Quasi bé ja ni me'n recordaria de les meves terres. La mare va dir adéu a tota la gent del refugi. Les dues vam marxar donades de la mà, corrent pels carrers bruts i estrets de la ciutat. Vam arribar a la fonda que ens allotjaríem per aquella nit. Estàvem molt cansades i vam anar a dormir en un tres i no res. Un cop al llit, me'n recordo detalladament del què va passar. Jo i la mare dormíem abraçades. Se sentien uns cops molt i molt forts al carrer. Aquests cops van passar a sentir-se a les escales. I finalment a la porta. La mare em va dir:

- No et moguis, ja vinc. És un momentet.

Després em va fer un petó al front, mentre jo em feia la dormida. M'encantava quan fèiem aquest joc! Va obrir la porta i van aparèixer cinc homes amb escopetes. De tres trets, va quedar estesa al terra. Van entrar a l'habitació i jo em vaig amagar sota les mantes. No em van veure i van marxar. Al cap de cinc segons, em vaig treure les mantes de sobre i vaig anar amb la mare. Li parlava i no em contestava, l'acariciava i no em feia cas, l'abraçava i ella no em tornava

els petons. En aquell moment ho vaig saber, la mare havia mort. Plorant sense parar vaig baixar les escales de la fonda i vaig cridar a l'hostaler. Ell em va ajudar. Va trucar a la policia, l'ambulància i els serveis però no hi va haver res a fer. L'hostaler va agafar el bitllet de la mare i em va acompanyar a Catalunya amb el permís de la policia. L'hostaler és el meu pare adoptiu. Amb qui he passat aquests dos últims anys de vida. Amb qui espero passar-ne la resta. Qui m'ha cuidat des de que la mare no hi ha set. Qui m'ha tractat com a una filla. Qui m'ha evitat parlar del seu país. Qui m'estima més del món en aquest moment. I a qui m'estimo més del món, jo també.

Quan vaig arribar aquí, amb el meu nou pare, vaig desar totes les coses als calaixos de la nova casa. En desfer l'equipatge, vaig trobar un paper que posava 9.567 i em va fer molt mal. Em feia molt mal, però ho havia de fer. Hi vaig sumar una mort més, la de la meva mare. No era la més important, ni la última, però sí la de la persona que m'havia cuidat més. Vaig desar el paper i no el vaig tornar a treure. A dia d'avui encara el tinc. No el vull mirar. M'entristeix veure que no tinc la mare aquí, però encara m'entristeix més pensar que en una setmana van morir 9.568 persones. Que 9.568 ànimes van deixar de ser-ho. Que 9.568 cors es van anar apagant fins a quedar completament obscurs. Que per un simple capritx, persones amb un futur digne no van aconseguir els seus somnis.

I ara valoro el què tinc. Valoro les alegries, les il·lusions, les esperances, els bons moments i l'amor. Valoro les penes, les tristeses, els mals moments, els pecats, els errors i els càstigs. Valoro el què em passa, però sobretot el què tinc. Valoro les vides i valoro les ànimes. I per últim compto el valor de cada ésser de la Terra, per insignificant que sigui. Perquè fins i tot, la més diminuta puça, té dret a viure.

NURIA IBAÑEZ I RESPLANDIS
 CURS : 3R BATXILLERAT A
 EDAT : 17 ANYS
 IES Abat Oliba de Ripoll

Premi Especial

EL POL TROBA UN AMIC A L'ESCOLA

Hi havia una vegada un nen que es deia Pol i tenia una germaneta que es deia Anna.

A l'Anna li agradava molt jugar amb el Pol. I un dia el Pol va anar a l'escola molt content. Es va trobar amb un nen nou que es deia ARNAU. Un dia van quedar a casa per jugar i van berenar junts. També es va quedar a dormir i va conèixer a la germaneta del Pol i es van fer molts amics.

Llavors l'ARNAU quan va tornar a casa li va demanar una germaneta a la seva mare. La mare li va dir que no podia, que més endavant.

Un altre dia també van quedar per anar al parc i s'ho van passar "PIPA".

Un dia el POL va anar a casa l'ARNAU tot sol però va caure a terra, sort que la mare de l'ARNAU que es deia PILI el va veure i el va curar.

Es van fer tant amics que van anar a Barcelona amb els pares i van dinar en un Mc Donald's.

El dia del Carnaval l'ARNAU no va poder anar a l'escola perquè tenia molta febre i el POL el va trobar a faltar molt.

I des del primer dia que es van conèixer el POL i l'ARNAU han set amics per SEMPRE.

NOM: MOISES MORENO
EDAT: 13 ANYS
-ESCOLA: RAMON SURINYACH
POBLACIÓ: RIPOLL

Premi Especial

El meu país

Paraguai és el meu país.

És una mica més petit que Espanya.

És una mica més gran que Catalunya.

Paraguai està tot ple d'arbres;

n'hi ha molts però jo no recordo el seu nom.

Són arbres enormes

més grans que els d'aquí.

Altos és com un poble,

a dalt de la muntanya,

on es veu tot un llac,

un llac molt gran enmig d'unes muntanyes molt altes.

Altos és molt bonic però no m'agradaria viure-hi

perquè és massa alt.

En el meu país, hi ha fruites que aquí no hi són.

També hi ha molts camps.

En el meu país sempre fa molta calor.

Allà tot el dia hi ha mercat, on hi pots trobar de tot:

jocs de la play, fruites, menjar, anells, braçalets,

gerros, pots canviar diners, et fan la roba a mida

i tu pots triar el color, sabates, pòsters, dvd's,

fins i tot, et pots tallar els cabells

a les perruqueries que hi ha.

En el meu país, hi ha moltes cases

i pocs edificis alts.

M'agrada viure aquí

perquè en el meu país tot és molt car.

I hi ha gent que no té res

i les coses que tenen costen molt.

NOM: RUBEN GAMARRA

EDAT: 15 ANYS

ESCOLA: CEE RAMON JURINYACH

POBLACIÓ: RIPOLL

Premi Especial

L' SCOTT

L'Scott és molt maco.
S'enfila a sobre meu
per deixar-me plena de pèls marrons.

Sempre juguem a pilota.
És una pilota petita, de tenis i
de color verd.
Si l'Scott no té ganes de jugar amb mi
jugo a bàsquet perquè m'agrada molt.

Quan la meva mare crida a l'Scott
ell la sent però no fa cas;
sembla que es torna una mica sord.

Quan està content mou molt la cua i
quan arribo a casa em llepa molt.
Quan mirem una pel·lícula o alguna cosa
ve amb nosaltres perquè no vol estar sol.
I quan ve l'Alan també fa el mateix.

A l'Scott li agraden les mandarines,
són el seu menjar preferit.
L'Scott té deu anys i, de vegades,
el porto a passejar.

Me l'estimo molt a l'Scott!!!!

NOM: LAURA MÀRQUEZ REBOLLO
EDAT: 15 ANYS
ESCOLA: CEE RAMON SURINYACH
POBLACIÓ: CAMPDEVANOL

Una història de dofins

Aquesta història va passar fa molt de temps quan els dofins eren feliços. L'any 1992 va néixer un petit dofí...i va ser l'any 2006 que va conèixer el seu amic entrenador, aquest any el professor va acabar les pràctiques d'entrenador de dofins. L'entrenador sabia que dintre de poc alguna cosa dolenta passaria, doncs, hi havia cinc taurons normals i quatre taurons blancs molt a prop. Ells dos no deixarien que se sortissin amb la seva i com que eren molt bons amics van decidir aturar-los junts. L'entrenador del dofí sabia parlar l'idioma dels dofins per naturalesa i era molt bon home.

- Vols que ens entrenem junts? - li va dir l'entrenador.
- I tant que si - va respondre el dofí.

Es van entrenar durant setze dies i quinze nits amb l'esperança de poder fer marxar aquells taurons per sempre més. Van ser uns entrenaments molt durs, dia i nit, sense descans.

- Et convertiré en el més fort de tot el mar passi el que passi – va prometre l'entrenador en el dofí. – Has d'aconseguir que aquests nou taurons marxin ben lluny d'aquí – continuà dient.

Un bon dia el dofí va fer setze anys i es va enamorar d'una noia dofí que era molt guapa. El dofí es va enamorar per primera vegada i es trobava una mica estrany.

- Què et passa? – li va preguntar l'entrenador.
- Doncs, la veritat és que no ho sé – respongué el dofí.
- Jo, em sembla que ja sé el què et passa i diria que t'has enamorat eh, pillin? – digué l'entrenador.
- No sé de qui estic enamorat – digué el dofí.
- Tu tranquil perquè quan arribi el moment ho sabràs.

L'entrenador, com que sabia de tot, li va ensenyar kung fu, aikiri, taekondo, karate i moltes més tècniques de defensa-atac i de lluita contra els enemics.

- No sabem el que ens espera i tampoc sabem amb qui ens enfrontarem. Tenim molta feina perquè ens queden pocs dies per entrenar-nos- digué l'entrenador.

- Tens raó i no només això sinó que també tenim molt poca estona per descansar- digué el dofi.

L'entrenador també li va ensenyar al dofi a utilitzar diferents tipus d'armes com l'espasa i la katana.

- Et donaré les meves dues espases i les meves dues katanes. Espero i desitjo que et donin molta sort – li digué l'entrenador al dofi quan varen acabar tots els seus entrenaments.

Després el dofi es va posar en marxa tot deixant enrere el que ell estimava. Així va ser com el dofi va començar a fer el seu viatge i la seva gran aventura continuarà...

NOM: NAEL SINTES FRALLE

EDAT: 17 ANYS

ESCOLA: RAMON SURINYACH

POBLACIÓ : RIPOLL.